

נפְרָדִים מֵהָרֵב פְּעֵלִים

באותו ליל מוצאי שבת, התפשטה הבשורה הפורה בכל רחבי הארץ. **הרב אברג'ל נפטר! הרב יורם הלך לעולמו!** הלכות, סרבו להאמין, האזנים צללו משמע. האמנם? האם הדמות החיונית, העצמתית, נסתלקה לה לשמי רום? אלפי אברכים עשו את דרכם לנתיבות כשהם מבי יגון והלומי רעם. אכן, הם ידעו על מחלתו של הרב יורם, זה מכבר העתירו לרפואתו, קבלו על עצמם 'קבלות' והתמידו בלמודם להחלמתו של המאור הגדול. אולם מעולם לא האמינו שהגורע מכל יתרחש. עבור אותם אלפי אברכים, בני עליה, מכל רחבי הארץ, הרב יורם לא היה רק משענתם הגשמית! הוא היה גם **'הפתל המערבי'** שלהם! אליו הלכו כאשר בקשו עצה ונחמה, ברכה ועידוד. האמנם?! האם בא השמש בצהריים? ולצד אותם אלפי אברכים, שהרב יורם החזיק במסירות נפש, כמפעל חייו, בסכום כולל של למעלה מחמשה מליון שקלים בחדש, זרמו אל העיר נתיבות עשרות אלפי אנשים מכל הארץ. אנשים פשוטים לצד בני תורה, מבגרים וצעירים, אנשים, נשים וטף. לפתע פתאם התברר עד כמה היה הרב יורם חלק מחייהם. עד כמה השפיעה עליהם דמותו הקורנת, רבת ההוד. עד כמה נתלו הללו באילן הגדול, רב הפירות, שהאיר מנתיבות את פני המזרח...

שעות ארוכות נמשך מסע הלונה, כאשר המלומים מתקשים להפריד, ממצאנים להנחם. הדמעות זלגו שם פמים, באותו

ליל מוצאי שבת, בעצומים של ימי הפגועים הקשים. הלבבות סרבו להאמין. אט אט, ככל שנסאו ההספדים מרטיטי נימי הלב, החלה ההכרה לחדר ללבם ולמחם של המוני בית ישראל. **הרב יורם אברג'ל**, מקים ממלכת התורה בעיר נתיבות, ומשם דרומה וצפונה, נתבקש לגנוי מרומים... בשיא כחו היה, בן חמישים ושמונה שנים בסוף הכל, וכבר נשמעים אודותיו ספורי מופת לעשרות. תלמידי חכמים מבהקים, שראשם צלול ורגליהם בקרקע, מעידים מפלי ראשון כי הרב יורם היה בעל רוח הקדש, בעל כח ברכה עצום, פשוטו כמשמעו. אך מאין נובע הכח? מנין צומחת היכלת הנדירה הזו? את התשובה לכך מקבלים אנו בעשרות ספורי המופת מן הסוג השני, ספורי המופת המספרים על מסירות נפשו של הרב יורם להחזקת התורה, על התבטלותו כליל לטובת אברכי הכוללים שהחזיק, על ארח חייו הסגפני, ועל מדותיו הנאצלות.

אכן! גם אלו, ספורי מופת הם! שהלא, אדם מן השורה אינו מסגל לקום ולמשכן את דירתו ואת דירותיהם של שני בניו, רק כדי לשלם את משכורותיהם של אברכי הכולל שבראשותו...

ספורי מופת הם, משום שאדם מן השורה אינו מגלגל חמשה מליון שקלים מדי חדש, ובמקביל מסתובב כעשר שנים עם אותו זוג נעלים!

ספורי מופת הם, משום שאדם מן השורה אינו משבר את מדותיו עד כלות הנפש, עד כלות הכחות, בהארת פנים אין סופית, בעידוד ובנחם, בכל שעה ובכל זמן, ועוד כהנה וכהנה! באותו ליל מוצאי שבת, בו כבו המאורות, גמלה בלבנו ההחלטה, להאיר את דמותו רבת הפנים של הגאון הצדיק, **הרב יורם אברג'ל**, באור יקר, האור לו היא ראויה.

הרב יורם, שגדל בבית פשוט, התמיד בלמודיו בישיבות הקדושות, זכה להתחבב כבן על ראש הישיבה הגאון רבי יששכר מאיר, והקים בעשר אצבעותיו רשת מפארת של עשרות כוללים ומוסדות חנוך, לבנים ולבנות, לאברכים ולבעלי בתים, כשהוא אינו מחזיק טיבותא לנפשיה ולו כהוא זה.

בשעה שלש לפנות בקר הסתים מסע הלונה. גופו הטהור של **הרב יורם אברג'ל** נטמן בין רגבי העפר, בסמוך למקום מנוחתו של האדמו"ר סידנא 'בבא סאלי', אותו זכה הרב יורם לשמש באחרית ימיו. ממש באותם רגעים החל מסע החבור לדמותו של הרב יורם, באמצעות כתיבת הספר הזה שבידיכם.

צנאה יקרה הותיר אחריו הרב יורם אברג'ל, רב הפעלים לתורה וליראה, והיא: להרבות אהבה! להרבות אהבת תורה, להרבות אהבה לה' יתברך, ולהרבות אהבת ישראל!

אנו תקוה ותפלה, שלא ישמע עוד שד ושבר בגבולנו, שנוכח במהרה לביאת משיח צדקנו ולתחית המתים במהרה בימינו, ושנוכח לחזות בזיו פניו של הרב יורם אברג'ל, בתוך צדיקי ישראל שיקומו לתחייה. ועד אז, נתפלל על בניו אהוביו, ממשיכי דרכו, הרב **חיים יוסף דוד** והרב **ישראל**, שיבדלו לחיים ארוכים, שיתן להם הבורא יתברך את הכח להמשיך את מפעל חייו של אביהם הגדול, ושיזכו להגביר חילים לתורה ולתעודה, בדרך העולה בית ה'...

הנחה במלך וביאצט
אברהם אוחיון

הרב פְּעֵלִים

הרב פֶּעֶלִים 2

עשרים וחמישה סיפורים
ממסכת חיי המפוארת ורבת הפעלים
של הגאון הצדיק

רבי יורם מיכאל אברג'ל זצוק"ל

מאת הרב אברהם אוהיון

ציורים: שרה קונופניצקי

עריכת לשון: מירי הילסון

עריכת לשון:
מירי הילסון

הגהות לשון וניקוד:
יהודית הירשמן

הגהות לשון ותוכן:
הרב מאיר ארלנגר

ציורים:
שרה קונופניצקי

ציור עטיפה:
תמר צייטלין

עימוד ועיצוב:
מירי פלקסר

ניהול גרפי:
אברהם אוהיון

©
כל הזכויות שמורות

ספרי הודיה בן דוד

נדפס בישראל ניסן תשע"ז
אין להעתיק או להפיץ ספר זה
או קטעים ממנו בשום צורה
ובשום אמצעי אלקטרוני או מכני
לרבות צילום והקלטה
ללא אישור בכתב מהמוציא לאור

Printed in Israel

סטודיו "יקרות"

מציע שירותי הוצאה לאור

מקצועיים ברמת גימור גבוהה:

כתיבה, הקלדה, עריכה, עריכת לשון, הגהות, ניקוד,
עימוד, עיצוב עטיפה, עיצובים גרפיים והדפסה.

לקבלת הצעה 050-4164500

להזמנת כל ספרי

הרב אברהם אוהיון

ולמשלוחים

בכל רחבי הארץ:

050-4164-500

ohayon-books.co.il

תָּכֵן עֲנִינִים

- 10 לך לערוך את הנתוח וה' יהיה בעזרך
- 12 אור זרוע לצדיק
- 14 הפח נשבר ואנחנו נמלטנו
- 16 עוד לא הגיע הזמן
- 18 לא יותר מ-768
- 20 יש המשך! ..
- 22 "אל תשתמש בכתרה של תורה"
- 24 ילד טהור ..
- 26 התמדה וענוה
- 28 זהירות בקדשה ..
- 30 מחזיק תורה ..
- 32 על מה בכה הרב?
- 34 לוויה רבת גונים ..
- 36 תפלה קודמת לכל!
- 38 מי יברך את התאומים?
- 40 חכם או נביא?
- 42 כבודו חשוב מכבודי!
- 44 כיצד מתר לאכל דבש?
- 46 היכן לערוך השתלת כבד ..
- 48 חזר פלעמת שבא ..
- 50 ה'אוצר' התמלא ..
- 52 הכסף שיק לקב"ה ..
- 54 שעור חוצב להבות ..
- 56 אין גבול לסבלנות ..
- 58 מדוע לא אמרה שלום?

הקדמה להורים

אורו של הגאון הצדיק, הרב **יורם מיכאל אברג'ל**, הפציע בעולם לפני פחמישים ושמונה שנה, במוצאי שבת קדש, י"ז בסיון שנת תשי"ז. את השם מיכאל הוסיפו לו הוריו משום שנולד במוצאי שבת, שעה בה יושב המלאך מיכאל וכותב את זכיותיהם של ישראל בשמים.

הרב נולד להוריו, תושבי המושב ברוש שבנגב, שם הצטופף יחד עם שנים עשר אחיו ואחיותיו בבית קטן, אף מלא בחם ובאהבה.

את שנות ילדותו עשה הרב בבית הספר הדתי היחיד ביישוב, 'אהלי יוסף יצחק'. וכבר בילדותו זהו רבותיו את כשרונותיו הברוכים ואת יכולותיו המיוחדות. הילד המוכשר דלג בקלילות על פני הכתות, ולאחר שמונה שנות למוד בבית הספר החב"ד, המשיך הנער אל התיכון התורני של הרב יעקב אריאל בכפר מימון. כעבר שנתים בלבד, החליט הנער לעבר לשיבה קדושה. את הוריו, שחששו לעתידו הכלכלי, הרגיע בדברי רבותינו, כי כל המקבל עליו על תורה - מעבירים ממנו על מלכות ועל דרך ארץ. את שנות השיבה הקטנה עשה הרב בשיבת 'בית אהרן' בירושלים, שהיתה מעין שלוחה של ישיבת 'חברון' המהללה. ולאחר שסיים את שנות לימודיו בשיבה הקטנה בהצטיינות, עבר ללמוד למשך תקופה קצרה בשיבת 'בניסית חזקיהו - כפר חסידים'.

משם שב הרב דרומה, ועלה לשיבת 'הנגב' אשר בנתיבות, בראשה עמד הגאון הגדול, רבי יששכר מאיר. הנער המוכשר והמתמיד נבחן אצל ראש הישיבה והתקבל בברכה בזרועות פתוחות. מאותו רגע החלה תקופה שנמשכה חמש עשרה שנים, חמש עשרה שנים של למוד פורה בשיבת 'הנגב'. שם, בשיבת 'הנגב',

רכש הרב את רב תורתו. הוא ישב ולמד שמונה עשרה שעות ביממה, כאשר ראש הישיבה מורה עליו באצבע בהערכה גלויה.

"אם תלמדו כמו שצריך", נהג לומר לתלמידיו המבחרים, "אולי תהיו יום אחד כמו רבי יורם..." הרב זכה ללמוד בחברותא עם ראש הישיבה, וראש הישיבה התחס אליו כאלו היה בנו ממש. בהדרכת ראש הישיבה, שלב הרב בצורה מאזנת בין למודי החסידות, אליהם נמשך עוד מילדותו, לבין למוד הגמרא וההלכה.

בשנת תש"ן, לאחר חמש עשרה שנות למוד בשיבה, הרגיש הרב כי מלא את פרסו בש"ס ובפוסקים, וכי הגיע הזמן להשפיע על אחרים. לאחר התיעצות עם מורו ורבו, ראש הישיבה, פתח הרב את הפולל הראשון, במקלט קטן בעיר נתיבות. ההצלחה היתה כפירה, מעל ומעבר לכל דמיון. הפולל הקטן, שמנה כמה עשרות אברכים והחזק במסירות נפש, התרחב עד מהרה לכולל גדול, שבעקבותיו קמו עוד ועוד כוללים, בכל רחבי הארץ. רשת הכוללים מונה כיום למעלה מארבעת אלפים אברכים, אותם החזיק הרב מדי חדש בחדשו בסכום כולל של פחמישה מליון שקלים...

ולא רק כוללים. הרב הקים במסירות נפש מוסדות נוספים, תלמוד תורה 'בנייהו' בנתיבות, בו לומדים פחמי מאות ילדים, תלמוד תורה 'באר מים חיים' בבאר שבע, ישיבה לבחורים 'תפארת בחורים' בעיר נתיבות, בית ספר יסודי לבנות 'יבוא ברנה', סמינר ותיכון. מלבד זאת הוקמו שלש ישיבות קטנות בבית שמש, באלעד וברחובות, עשרים וארבעה מעונות יום וגנים, ישיבות ערב ל'מתמידים', וכוללי ערב הפרושים ברחבי הארץ.

הנגוד המשוע בין התיחסותו של הרב לעצמו ולביתו הפרטי, לבין התיחסותו לאלפי האברכים שחבשו את ספסלי הכוללים שהקים, היה משוע. לעצמו לא דרש הרב מאומה. הוא התגורר באותה דירת שכונ קטנה וצפופה במשך עשרות שנים, ישן על אותה מטת ברזל פשוטה, ואכל רק כדי להחיות את נפשו.

בעודו מגייס מליוני שקלים בחדש עבור מוסדותיו ועבור החזקת אלפי האברכים היקרים, לא נטל הרב לעצמו ולו פרוטה שחוקה אחת.

הוא ובני ביתו התפרנסו בצמצום ממשכרתה של הרבנית, המנהלת את בית הספר לבנות. במשך עשרות שנים לבש הרב את אותם בגדים, ואת הנעלים שרכש לחתנת בנו, הרב **חיים יוסף דוד** שליט"א, לא החליף במשך למעלה מעשור שנים!

תמיד היה מתיחס בבוטול לאנשים השמשקיעים את עצמם בעולם הזה. "בשביל מה?! היה תמה, "בשביל מה?! וכי בשביל זה באנו לעולם?!..."

הרב לא לחץ מעולם על איש לתרם למוסדותיו. להפך, כאשר היה דורש בצבור, היה מבהיר בקול ברור וצלול: "מי שאין לו יכלת לתרם, אינני מרשה לו לתרם! אם יתרם יעשה עול כפול. לו ולבני ביתו ביתו, ולמוסדותינו! שכן, כסף המגיע מאדם שאין לו יכלת לתרם, הוא כסף לא טוב! ומי שיש לו ויכול לתרם, אם יתרם, נקבל את תרומתו בברכה!" כח התורה של הרב, וכח החזקת התורה שלו, הם שהעניקו לו את כח הברכות והישועות. הרב היה בבחינת "צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים", וכאשר מעלעלים בקורות חייו, אין זה בבחינת פלא...

בגיל חמישים ושמונה שנה, לאחר חדשים של מחלה קשה, נסתלק הרב לבית עולמו, כשהוא מצוה את בניו על אהבת ישראל, אהבת תורה והרצתה תורה, כאהרן הכהן בשעתו: "אוהב את הבריות ומקרבן לתורה..."

בספר שלפניכם מקבצים עשרים וחמשה ספורים ממוסכת חייו המפלאה ורבת הפעלים, של הגאון הצדיק, הרב **יורם מיכאל אברג'ל** זצוק"ל. ויהי רצון שהחזק העולה מהם יהיה לעלוי נשמתו הטהורה, עד ביאת משיח צדקנו, במהרה בימינו, אמן.

וכאן המקום להודות לבוורא עולם על שסיע בידי עד הלום, ובפרט בכל הקשור במישרין ובעקיפין לחינוך ילדי ישראל ברוח ישראל סבא. במה אקדים ה', אכף לאלקי מרום, על כל הטובה אשר גמלני עד כה?

ראשית, אשגר מלות ברכה ואין סוף הכרת הטוב לעורכת הלשון המקצועית, הלא היא הגב' **מירי הילסון** תחי', על מלאכתה החשובה במסירות ובנאמנות, ועל סיועה התמידי, הן בעריכת הלשון והן בהאדרת התכון, בדרך התייחסות, המקצועית והמדויקת. תודה מיוחדת לאמנית והציירת ברוכת הכשרים הגב' **שרה קונפניצקי** תחי' על ציוריה המקסימים והמקצועיים ועל הסיוע העקבי בכל שלבי יצירת הספר, בעצותיה המחכימות והקולעות אל המטרה. אודה בזאת לציירת ברוכת הכשרים, הגב' **תמר ציטלין** תחי' על ציור העטיפה המרהיב. חפנים של תודה והערכה לנאמנית והמגיהה המקצועית, הגב' **יהודית הירשמן**. תודה גדולה למגיהה ולעורך התייחודי, הרה"ג רבי **מאיר ארלנגר** על מלאכת המחשבת המדויקת בהגהות לשון ובשפורי התכון ועל סיועו בכל עת. כן אודה למעצבת והגרפיקאית ביד אמן, הגב' **מירי פלקסר**, על עזוב ועמוד הספר מתחלתו ועד סופו ועל עזוב העטיפה מלאכת מחשבת ורבת חן, וכן על הערותיה והארותיה בכל עניני הספר. חפנים של תודה והכרת הטוב לידידי ורב חביבי הרב **רון סגלוביץ**, האמן והצייר החשוב אשר הוא לי לאחיעזר ולאחיסמך בכל עניני הפקת הספרים.

אחרית דבר, אודה לרעייתי הכבודה והחשובה, אשת חיל עטרת בעלה, מרת **נעמה** תחי', אשר היא כדבר המעמיד לכל מלאכת הקדש, משלה אני פועל, ממנה אני שואב את כחותי, ולה אני חב את הכרת תודתי, כי לולא סיועה התמידי בכל המפעל הגדול הזה, לא יכלתי לברך על המגמר של שום יצירה, ולפיכך - שלי ושלכם, שלה הוא. יזכנו ה' לחיים ארפים ומתקנים ולראות נחת מכל עמלנו, אמן.

נורם תלפ"ז
אברהם אוחיון

לך לערוך את הנתוח וה' יהיה בעזרך

רב בצלאל הנו יהודי יקר שהיה מקרב מאוד לרב אברג'ל, ומרבה להתיעץ עמו בכל ענין. סדר יומו של ר' בצלאל עמוס מאד, החל מתפלת שחרית בהנץ ועד שעות הערב, הנו עסוק בעבודת יומו שכוללת בין היתר שעור בדף היומי, עליו הוא אינו מוותר בשום זמן ובשום מצב.

הספור החל לפני כעשר שנים. ביום מן הימים, הבחין ר' בצלאל בגוש קטן ברגלו, בתחלה לא יחס לכה חשיבות, והמשיך פרגיל את סדר יומו, אולם עם הזמן הלך הגוש וגדל והחל להציק לו ביותר. משראה כה, פנה את עסוקיו הרבים וקבע תור לרופא ממחה. הרופא בדק את הרגל, הסתכל על הגוש האדם, שכבר הגיע לממדים נכרים, ופניו הרצינו: "זה לא נראה טוב", אמר, ושלח את ר' בצלאל לסדרה של בדיקות רפואיות שכללו צלומי סי טי, ביופסיה, ועוד בדיקות שונות ומשונות. לאחר שעין הרופא בכל ממצאי הבדיקות, פנה לר' בצלאל בסבר פנים חמור ואמר: "לפי כל הנתונים, ברור כי הגוש אינו אלא גדול סרטני ממאיר ר"ל, ועליך לערוך נתוח דחוף להסרת הגדול, נתוח שפרוץ בסכונים לא מעטים.

ר' בצלאל שמע את התחזית הקודרת, ומיד שם פעמיו לביתו של הצדיק הרב אברג'ל. הוא שטח בפני הרב את כל ממצאי הבדיקות ואת תות הדעת הרפואית לגבי הנתוח העתידי.

הרב הקשיב, עודד אותו בחם, ואז אמר לו: "אל תדאג! לך לערוך את הנתוח וה' יהיה בעזרך, והגוש הזה לא יהא סרטני כי אם גוש שמני בלבד".

ר' בצלאל יצא מבית הרב בתחושת הקלה ותקוה גדולה מלאה את לבו. הוא קבע תור לנתוח, והנה, כפי שאמר הרב כן היה: בשעת הנתוח התברר 'הגדול הממאיר', חלילה, פרקמת שמן בלבד.

כאשר שמע על כה הרופא, לא היה גבול לתדהמתו, הוא אמר כי עבורו זו הפעם הראשונה שהוא טעה באבחנה שכזו, ואין לו שום הסבר לתופעה המשונה...

ר' בצלאל יצא מהנתוח כשהוא בריא ושלם, וחזר לעסוקיו הרבים, כשהוא ממשיך להלך על שתי רגליו הבריאות.

